

udsættes for en følelig reaktion som følge af indberetning til „valgbarhedsnævnet“ og styrelser, jfr. for domstolssagers vedkommende justitsministeriets cirkulære af 18. februar 1966.

Den i kontrollovens § 13, stk. 3, 1. pkt., indeholdte hjemmel for det administrative bødeforelæg er ikke affattet i overensstemmelse med de retningslinier, der fremgår af reglerne om politiets bødeforelæg i retsplejelovens § 931.

Der kan herved henvises til de almindelige bemærkninger i afsnit A, nr. 2, til justitsministeriets forslag til lov om ændringer i forskellige lovbestemmelser om straf, konfiskation m. v., fremsat i folketinget den 9. marts 1965. (Folketingstidende 1964-65, tillæg A, sp. 1905). Det fremgår heraf, at det er justitsministeriets opfattelse, at bøder kun bør pålægges administrativt, såfremt den pågældende a) efter at have modtaget en skriftlig tilkendegivelse med beskrivelse af lovovertrædelsen og angivelse af den overtrådte lovbestemmelse b) erkender sig skyldig i overtrædelsen og c) erklærer sig indforstået med, at sagen afgøres administrativt med betaling af en angivet bøde.

Ved lov nr. 213 af 4. juni 1965 om ændringer i forskellige lovbestemmelser om straf, konfiskation m. v. blev en række lovbestemmelser ændret i overensstemmelse med disse retningslinier.

Ved affattelsen af kildeskattelovens § 79, merværdiafgiftslovens § 36, stk. 1-3, og toldlovens § 130, stk. 1, 3 og 4, har man fulgt tilsvarende retningslinier. Ved den nu foreslåede affattelse af bestemmelsen om administrativt bødeforelæg for overtrædelse af kontrollovens straffebestemmelser fremkommer der overensstemmelse med den øvrige særlovgivning.

Det bemærkes, at adgangen til administrativt at pålægge bødestraf efter forslaget vil omfatte overtrædelser af samtlige kontrollovens straffebestemmelser, hvilket er en udvidelse i forhold til gældende ordning, hvorefter der alene kan gives administrativt bødeforelæg for overtrædelse af § 13, stk. 1 eller 2.

Den i finansministeriets skrivelse af 4. oktober 1960 indeholdte forskrift om, at sager, om hvis afgørelse, der ikke er enighed i ligningsrådet, skal forelægges skattedepartementet, bør endvidere ophæves. Dels er det yderst sjældent, at en sådan situation opstår, dels kan skattedepartementets behandling af sådanne sager kun være af formel karakter.

Det er derfor hensigten at ændre ligningsrådets bemyndigelse, således at der kan træffes afgørelse på grundlag af flertalsbeslutning.

Til nr. 8 (§ 21).

Den foreslåede bestemmelse, der er ny, må ses i sammenhæng med, at justitsministeren ved en tilføjelse til borgerlig straffelovs § 93 vil foreslå en forældelsesfrist på 10 år for strafansvaret vedrørende overtrædelse af de bestemmelser, der er nævnt i forslaget.

Hvor strafansvaret er forældet, foreslås det, at skatteyderen skal betale en tillægsskat lig med skatten af en ikke selvangivet indtægt eller formue. Herved undgås det, at skatteyderen opnår en økonomisk gevinst som følge af, at han ikke kan pålægges bøde, respektive tillægssbøde, i anledning af underbeskatningen. Man har blandt andet fundet det rimeligt, at der gives de offentlige kasser (statskassen, vedkommende kommune og amtskommune) en kompensation for det rentetab, der er påført disse som følge af en gennemført underbeskatning.

Hertil kommer endvidere, at den foreslåede regel om tillægsskat efter indtrådt strafferetlig forældelse synes nødvendiggjort af udkastet til statsskattelovens § 43 om tillægsskat i dødsboer. Skulle man se bort fra enhver reaktion, hvor strafferetlig forældelse er indtrådt i skatteyderens levende live, ville man derved foranledige forskelsbehandling i forhold til de lovovertrædelser, der først opdages efter skatteyderens død. Her er forholdet det, at tillægsskat kan pålægges uden hensyn til, om et strafbart forhold er forældet. Reglen i § 21 er således også nødvendig for at tilvejebringe harmoni mellem de to bestemmelser.

Til nr. 8 (§ 22).

Bestemmelsen svarer til kontrollovens § 16, som affattet ved lov nr. 184 af 4. juni 1964.

I sin oprindelige formulering lød bestemmelsen således:

„I sager, hvor strafansvar efter §§ 13-15 A må antages at være forskyldt, kan de skattelignende myndigheder begære politiets medhjælp til sagens opklaring“.

Ved ændringen i 1964 blev formuleringen bragt i overensstemmelse med tilsvarende regler i told- og afgiftslovgivningen.

Under udvalgsbehandlingen af lovforslaget om ændring af § 16 erklærede den daværende finansminister, at han kunne tiltræde, at det i de regler, der skal fastsættes om politiets bistand i skattesager, bestemmes, at det er *ligningsrådet*, som skal afgøre om politiets bistand skal søges; jfr. tilføjelse til udvalgsbetænkning afgivet den 14. maj 1964 (Folketingstidende 1963-64, tillæg B, sp. 877).

Dette tilsagn begrænser i væsentlig grad bestemmelsens praktiske anvendelighed i hastende sager, eftersom ligningsrådet kun holder møde med flere